

Sygn. akt I CZ 116/11

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Fundacji Pomocy Chorym na Zanik Mięśni
z siedzibą w S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rozwoju Regionalnego
o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 października 2011 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie w przedmiocie kosztów

zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powód Fundacja Pomocy Chorym Na Zanik Mięśni z siedzibą w S. zaskarżył postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 stycznia 2011 r. Zarzucając, że zaskarżone postanowienie narusza art. 98 § 1, art. 100 i art. 102 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 4 w związku z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 12 312 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2011 r. odrzucił zażalenie powoda na postanowienie o kosztach procesu w I instancji zawarte w punkcie 1b wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 stycznia 2011 r., jako niedopuszczalne w świetle art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. W odpowiedzi na zażalenie powoda Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, reprezentująca pozwany Skarb Państwa – Ministra Rozwoju Regionalnego, wniosła o oddalenie zażalenia w części w jakiej nie zostało ono odrzucone oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Skarżący zarzuca naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 100 k.p.c. Zarzut ten nie jest trafny z dwóch powodów. Po pierwsze, przepis ten przewiduje, że w razie częściowego uwzględnienia powództwa - a z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w zaskarżonym wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 stycznia 2011 r. - sąd może koszty wzajemnie znieść lub rozdzielić stosunkowo. Ustawodawca zastosował tu alternatywę, co oznacza, że to orzekający w sprawie sąd ma wybór i jego rozstrzygnięcie będzie poprawne

zarówno wtedy gdy orzeka o wzajemnym zniesieniu kosztów jak i wtedy gdy je stosunkowo rozdziela na strony. Skarżący nie podważa w zażaleniu tego, że w rozpoznawanej sprawie sąd nie miał podstaw do wzajemnego zniesienia kosztów. Jego zdaniem bardziej sprawiedliwe byłoby jednak stosunkowe rozdzielnie kosztów. Taki wniosek także nie jest jednak trafny. Wyliczenie należnych stronom kosztów, zawarte w uzasadnieniu zażalenia, obarczone jest bowiem dwoma zasadniczymi błędami. W wyliczeniu tym skarżący uwzględnił koszty poniesione także w I instancji, a w tym zakresie jego zażalenie trafnie, jako niedopuszczalne, zostało odrzucone przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2011 r. Ponadto, skarżący kwestionuje wynikające z § 12 ust. 4 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, zróżnicowanie opłat za zastępstwo procesowe, w zależności od tego, czy strona jest zastępowana przez pełnomocnika, który reprezentował ją w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym, czy też przez nowego pełnomocnika ustanowionego dla postępowania przed Sądem Najwyższym, bezzasadnie przyjmując, że jest to zróżnicowanie niesprawiedliwe. Ponadto, na co słusznie zwrócono uwagę w odpowiedzi na zażalenie, to uznanie powództwa przez pozwanego spowodowała uwzględnienie żądania powoda w tak znacznym stopniu. W tej sytuacji, wbrew wywodom zawartym w uzasadnieniu zażalenia, orzeczenie Sądu Apelacyjnego co do wzajemne zniesienia pomiędzy stronami kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego nie tylko znajduje w pełni oparcie w art. 100 k.p.c., ale jest ono także rozstrzygnięciem uwzględniającym interesy obu stron. Mając to na uwadze postanowienie to nie narusza również art. 98 § 1 i art. 102 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 4 w związku z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie § 12 ust. 2 pkt 2 i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).